

POMNĚNKA

**K STĚMU VÝROČÍ
ZÁZRAČNÉ MEDAILE
NEPOSKVRNĚNÉ PANNY MARIE
(1830-1930)**

VYDALY
MIL. SESTRY SV. VINCENCE V BOSKOVICÍCH

1948

TISKEM BRNĚNSKÉ TISKÁRNY V BRNĚ

POMNĚNKA

k stému výročí

zázračné medaile

Neposkvrněné Panny Marie

(1830—1930)

Vydaly

Milosrdné sestry sv. Vincence v Boskovicích

1948

Tiskem Brněnské tiskárny v Brně

Ex Episcopali Consistorio Brunensi.

Brunae, die 12. Decembris 1946.

Nrus: 16.667.

Nihil obstat:

Msgre Fr. Všetěčka,
 censor ex officio.

Imprimatur:

† Carolus,
 Episcopus.

I.

Zjevení Neposkvrněného Početí zázračné medaile.

Víra nás učí, že všichni jsme zrozeni s dědičným hříchem, mimo blahoslavenou Pannu Marii. Maria byla jako předurčená Matka Pána našeho Ježíše Krista z docela zvláštní milosti Boží bez dědičného hříchu počata. Proto také ji zdraví katolická církev slovy: „Celá krásná jsi, Maria, a skvrny není na tobě.“ Plni svatého nadšení spěchali tehdy biskupové naší svaté církve do Říma, aby 8. prosince 1854 byli přítomni slavnostnímu prohlášení této v katolické církvi stále uznávané pravdy.

Na tuto událost chtěla sama blahoslavená Panna pomalu připravit srdce věřících. Roku 1830, když se milosrdné sestře Kateřině Labouré několikrát zjevila, rozkázala jí, aby dala raziti medaili s obrazem Neposkvrněného Početí s nápisem: „Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme!“

Kateřina Labouré se narodila 2. května 1806 ve francouzské osadě Fainles-Moutiers. Když jí bylo osm let, zemřela jí matka a Kateřina musila záhy obstarávat jejich osiřelou domácnost. Byla otce vždy poslušna a působila mu ctnostným životem a pilností mnoho radostí. Při vši práci našla vždy ještě čas k modlitbě a k bohoslužbě. Aniž by na to myslila, stala se svým zbožným a ctnostným životem vzorem svému okolí.

Když jí bylo 18 let, ukázal jí Bůh ve snu sv. Vincence, zakladatele duchovní společnosti Milosrdných sester, a vybídl ji, aby vstoupila do této společnosti. Její otec nechtěl k tomu svolit, neboť nemohl, jak myslil, postrádat dcery v domácnosti. Pokornou však a vytrvalou modlitbou přemohla Kateřina všechny překážky. — Dne 30. dubna 1830 ve věku 24 let se rozloučila s domovem a stala se milosrdnou sestrou sv. Vincence. Dostala jméno Kateřina. V mateřinci Milosrdných sester v Paříži byla sestra Kateřina svým tichým a zbožným chováním všem druhým vzorem. Zvlášť dojemnou byla její dětinná láska k Neposkvrněné Boho-

*I. zjevení Neposkvrněné Panny
ze zázračné medaile.*

rodičce Marii. Snažila se ve všem následovati příkladu Panny Marie a chovala v srdci vroucí přání, aby aspoň jednou v životě spatřila Pannu Marii.

Bylo to 18. července 1824 v předvečer svátku sv. Vincence, když ji nutkal jakýsi vnitřní hlas, aby ještě vroucněji prosila o tuto milost. Okolo půlnoci se probudila sestra Kateřina a zdálo se jí, že slyšela třikrát volati své jméno. Poodhrnula záclonu svého lůžka, odkud hlas přicházel, a spatřila dítko neobyčejné krásy, které jí kynulo a pravilo: „Pojď do kaple, Panna Maria tam na tebe čeká.“ — „Ale,“ myslila si sestra Kateřina, „budou mě druhé slyšet a vidět.“ — „Nic se neboj,“ pravilo dítko, jako by četlo její myšlenky, „je půl dvanácté, všechny spí; budu tě provázeti.“ — Potom se sestra Kateřina oblékla a šla za dítětem, v němž viděla svého anděla strážného. Anděl zářil tak, že se vše kolem osvítilo. Když přišel ke dveřím, dotkl se jich prstem. Dveře se otevřely . . . Nečekala dlouho, a zaslechla jakoby šustění hedvábného šatu. Byla to blahoslavená Panna. Ta si po příchodu sedla na stolicí před oltářem. (Tato stolice

se uchovává dodnes jako drahá relikvie.) Sestra Kateřina jí položila sepjaté ruce důvěrně na kolena, jako by byla učinila vlastní matce.

Blahoslavená Panna mluvila se sestrou Kateřinou delší dobu. Vyjevila jí mnohé budoucí věci: že totiž vypukne revoluce, že sluhové Boží budou pronásledováni a mnozí z nich i usmrceni, mezi nimi také arcibiskup pařížský. (To všecko se později událo.) Dále poučila sestru, jak se má zachovati v životě. „Milé dítě,“ pravila, „časy jsou teď velmi zlé, ale chodívej sem k oltáři; tu se dostane všem lidem, velkým i malým, milostí, budou-li o ně prositi. Budu s vámi, mé oko bude stále na vás spočívati; vyprosím vám mnoho milostí.“ — Blahoslavená Panna napomenula ještě sestru Kateřinu, aby vytrvala v modlitbě, a pak zmizela. Poté přišel zase anděl a odvedl Kateřinu do ložnice. Byly právě dvě hodiny, když se znovu ukládala ke spánku.

Při nejbližší příležitosti vypravovala sestra všecko zpovědníkovi, jenž ji nakázal, aby mlčela o všem, co viděla a slyšela.

Dne 27. listopadu téhož roku spatřila sestra Kateřina ještě dvakrát blahosla-venou Pannu. Navečer o půl šesté hodině konala jak obyčejně v kapli své rozjímání, když spatřila po pravé straně hlavního oltáře Matku Boží. Její zářící ruce držely zeměkouli, kterou s očima k nebi pozdvi-ženými obětovala svému božskému Synu. Přitom slyšela Kateřina slova: „Tato koule, již tu vidíš, představuje svět a každého člověka zvlášť.“ Potom se zjevení změnilo: Blahoslavená Panna stála na zeměkouli; měla na sobě bílé roucho a modrý, stříb-řitě lesklý plášť, na rukou jí zářily prste-ny poseté diamanty a z nich padaly zářivé paprsky na zem. Mezitím slyšela sestra hlas, který pravil: „Tyto paprsky jsou obrazem milostí, které vyprošuje Maria pro lidi.“ Kolem zjevení četla sestra ve zlatých písmenech provedený nápis: „Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme!“ — Tato v polokruhu napsaná slova počínala nad pravou rukou a končila nad levou rukou. Potom se obraz obrátil a sestra spatřila na jeho zadní straně písmeno M, nad ním kříž a pod ním Srdce Ježíšovo a

Mariino; ono ovinuté trnovou korunou, toto probodené mečem. Potom uslyšela slova: „Podle tohoto obrazu má býti ražena medaile; osobám, které ji budou nositi, dostane se velikých milostí.“

Sestra Kateřina vyprávěla vše věrně svému duchovnímu vůdci, misijnímu knězi Aladelovi. Ten však čekal plná dvě léta, než byl napomáháním blahoslavené Panny konečně plně přesvědčen, že je v tom vůle Boží. Šel tedy k arcibiskupovi, nejdůstojnějšímu pánu Quenelovi, a svěřil se mu se zjevením nejbl. Panny. Arcibiskup nařídil vyšetřování, a když byla pravda o zjevení jasně dokázána, dovolil, aby se medaile razila. Prvních 400 medailí si ponechal a učinil s nimi ihned zkoušku, zda slib s nošením medaile spojený je pravdivý. Byla k tomu právě vhodná příležitost.

Jakýsi muž, který odpadl za poslední revoluce od víry, umíral. Spása jeho duše spočívala arcibiskupovi velice na srdci. Nemocný ho k sobě nechtěl pustiti, a když biskup přece vstoupil do ložnice, obrátil se nemocný ke zdi. Arcibiskup vyňal medaili, vsunul ji pod polštář, a doporučiv

nemocného k ochraně Neposkvrněné Panny, odešel domů . . . Sotva odešel arcibiskup z domu, počal nemocný vážně přemýšlet: „Co bude ze mne, umru-li?“ Svědomí se v něm probudilo, vědomí hříchů ho trápilo, obrátil se k ošetřovateli a řekl: „Jděte rychle a zavolejte arcibiskupa nazpět; chci se vyzpovídati.“ — S vděčným srdcem přijal arcibiskup tuto zprávu a vrátil se k nemocnému. Ten se zkroušeně vyzpovídal, přijal svaté svátosti a odešel s klidnou myslí na věčnost.

Zpráva o této příhodě se rychle rozšířila. — Tak působila Neposkvrněná Panna touto medailí nescíslné divy všeho druhu. Podle spolehlivých zápisů bylo rozděleno již v prvních deseti letech asi 80 milionů medailí. Pro podivuhodné milosti, jichž bylo touto medailí dosaženo, obdržela jméno: „Zázračná medaile“.

II.

Rozhodnutí Svaté stolice v Římě.

Zázračná medaile stala se i v Římě známou a její nošení nejen že nevyvolalo

*II. zjevení Neposkvrněné Panny
ze zázračné medaile.*

odpor, naopak sám tehdejší papež Řehoř XVI. nosil medaili na svém náprsním kříži. Když žid Alfons Ratisbonne, který byl zázračnou medailí a zjevením blahoslavené Panny r. 1842 obrácen na víru, byl přijat sv. Otcem ve slyšení, ukázal mu tento svou medaili a řekl: „I já si jí vysoce vážím.“

Roku 1849 se vyjádřil sv. Otec o medaili takto: „Tak, jako slavíme svátek Panny Marie Karmelské a svátek sv. Růžence, tak se také sluší, aby církev i za novější milost Neposkvrněné Panny vděčnou se prokázala a památku toho světla.“ Proto nakázal sv. Otec dne 23. července téhož roku, aby se každoročně dne 27. listopadu konal svátek Neposkvrněné Panny zázračné medaile zvláště u misionářů a u milosrdných sester sv. Vincence.

Reskriptem ze dne 19. dubna 1894 postavil sv. Otec zázračnou medaili takřka na týž stupeň se sv. škapulířem a dovolil, aby ji misionáři sv. Vincence z P. po způsobu škapulíře na stuze zavěšenou a odpustky opatřenou mohli věřícím zavěšovati. (Tohoto privilegia možno získati

*111. zjevení Neposkvrněné Panny
ze záračné medaile.*

od zmíněných misionářů každému katolickému knězi.)

Jak velice ctil papež Lev XIII. Neposkvrněnou Pannu a jí za její nesčetné milosti byl vděčen, ukazuje i ta okolnost, že dal dne 26. července 1897 v kapli matěřince Milosrdných sester, kde se zjevení udála, sochu Neposkvrněné Panny slavnostně svým zástupcem, kardinálem arcibiskupem pařížským, korunovati zlatou korunou.

III.

Rozšíření zázračné medaile.

Jak jsme již podotkli, bylo v prvních deseti letech prodáno asi 80 milionů zázračných medailí. Medaile stala se ve všech dílech světa známou, ba i u pohanů; všude si jí vážili jako záruky mateřské ochrany blahoslavené P. Marie. Malí i velcí ji nosí se zbožnou dětinnou důvěrou. S medailí na prsou táhli vojáci s důvěrou do boje. Po návratu často vyprávěli, jak jim medaile nejednou zachránila život. — V nouzi postavení, nemocní a umírající brali k ní své útočiště, a nebyli ve své důvěře zklamáni.

IV.

Několik milostí, zázračnou medailí dosažených.

S o l o t h u r n, v l e d n u 1836. Drvoštěp Baptista dostal vodnatelnost, a ta nabyla již vysokého stupně. Lékaři se vzdávali veškeré naděje v jeho uzdravení. Sotva dýchal a jen stěží mohl sebou hnouti. Záda a lokte měl proleželé. Známa paní poslala mu zázračnou medaili Neposkvrněného Početí, již si chorý rád dal zavěsiti kolem krku. Jeho zpovědník mu přinesl spisek, v němž byly popsány medailí dosažené zázraky. Pročetl spisek a skládal všechnu svou naději v blahoslavenou Pannu. Byl také vyslyšen. Když se ke třetí hodině ráno probudil, bylo mu tak dobře, že mohl vstát z postele. Poznal, že za své rychlé uzdravení může děkovati jen Bohu na přímluvu blahoslavené Panny. S vděčným srdcem poklekl před křížem a vroucně se modlil. Když se jeho žena probudila a viděla ho klečeti před křížem, užasla. Řekl jí: „Je mi docela dobře; blahoslavená Panna mě uzdravila.“ — A byl skutečně úplně zdrav.

Ř í m, v l e d n u 1842. Vznešený žid ze Štrasburku, Ratisbonne, chtěl se na své cestě na východ nějaký čas pozdržeti v Římě. Bratr jeho přítele, baron Busiere, jehož v Římě navštívil, přišel na myšlenku pokusiti se o obrácení zatvrzelého žida pomocí zázračné medaile. Mezi řečí dal mu medaili s prosbou, aby si ji nechal na památku. Ze zdvořilosti ji Ratisbonne přijal a slíbil denně se modliti modlitbu „Memorare“. Dne 20. ledna musil baron v záležitosti pohřbu zemřelého vévody de la Ferronay navštívit klášter u kostela sv. Ondřeje delle Fratte. Ratisbonne ho provázel, a zatím co baron prodléval v klášteře, šel si prohlédnouti kostel. Tu náhle spatřil, že z postranní kaple vychází zvláštní záře. Přistoupil blíže a spatřil blahoslavenou Pannu. Mimovolně před ní poklekl a v témže okamžiku zmizely všechny jeho předsudky proti katolickému náboženství. Když se vrátil přítel z kláštera, vypravoval mu Ratisbonne se slzami v očích, co se mu přihodilo. Dne 31. ledna pokřtil ho slavnostně v kostele al Gusù generální vikář papežův. Ratisbonne stal se později kně-

Sestra Kateřina Labouré, poselkyně Neposkvrněné Panny, rozdává zázračnou medaili.

zem a věnoval se obrácení židů na křesťanskou víru. Žil ještě mnoho let v Jerusalemě a zemřel jako světec.

P a ř í ž, v **k v ě t n u** 1896. Při požáru dobročinného bazaru byla zachráněna podivuhodným způsobem jakási dáma i se synem a s dcerou. Matka a dcera utrpěly jen malé popáleniny, synovi se nestalo nic. Tento doma poznamenal, kdyby byl zbožnějším, že by své zachránění nazval zázrakem; neboť, ačkoli mu hořící dřevo padlo na hlavu, neutrpněl ani nejmenšího úrazu. S úsměvem mu řekla jeho sestra, aby jen prohlédl svůj klobouk. Ke svému úžasu našel v něm zázračnou medaili, kterou vložila do klobouku den před požárem jeho sestra. Pln vděčnosti nyní poznal, že jeho zachránění bylo vskutku zázrakem blahoslavené Panny.

M a n d u r i a, v **ř í j n u** 1924. Paní Karmela Palazzo z Mandurie píše: Dne 24. října 1924 ucítla jsem na jazyku vřed, jemuž jsem však nevěnovala zvláštní pozornost. Když však vřed rostl, tázala jsem se pětkrát specialisty a dvakrát jiných lékařů, kteří zjistili, že otok na

jazyku sice zmizel, ale že zadní část ústní dutiny je zanícena, takže mi polykání a dýchání činilo veliké potíže. Jedenáct dní jsem nemohla požití ani jídla, ani nápoje a byla jsem již docela vysílena. — Dne 23. prosince jsem se bála, že se zadusím; příbuzní telegrafovali chirurgovi, aby mě druhého dne operoval. Odpoledne jsem s důvěrou přijala svátosti umírajících. Navečer o osmé hodině přinesl mi kněz ještě zázračnou medaili a pravil: „Přijměte tuto medaili; blahoslašená Panna zajisté vám nějakou milost vyprosí.“ — Když mi zavěsil medaili okolo krku, vřed se sám otevřel; vyšlo z něho množství krve a za hodinu jsem byla zdráva. Všichni přítomní prohlásili, co se stalo, za zázrak; i já tak věřím . . .

G u b b i o, v s r p n u 1926. V den sv. Vincence, dne 19. července, tak píše jistá milosrdná sestra, viděli jsme v nemocnici umíratí starého redaktora, který byl celé krajině k pohoršení. V mladých letech spáchal vraždu a potom oslepl. Dal se zapsati mezi svobodné zednáře a nakázal již předem zpopelnění své mrtvolky. Z jeho úst bylo slyšeti jen urážky ná-

boženství a kněží. O svatých svátostech nesměl před ním nikdo ani promluvit.

Jen s námahou se podařilo přimět ho k tomu, aby přijal zázračnou medaili; ale přesto zůstal zatvrzelým, zatím co jsme se neustávaly modliti za jeho obrácení. A ejhle! V sobotu před svátkem sv. Vincence dal si zavolati kněze, zkroušeně se vyzpovídal a pokorně přijal svátosti umírajících. Druhého dne ztratil vědomí a klidně zemřel ve svátek sv. Vincence. — Tak zachránila Neposkvrněná Panna zase jedno zbloudilé dítě.

V.

Poselkyně zázračné medaile.

Svatost sestry Kateřiny Labouré byla zřejmě již za jejího pozemského života. Pověst jejích za živa skrývaných ctností se po její smrti rychlostí blesku rozšířila po celém světě. Zástupy lidí putovaly k jejímu hrobu, aby zde složily hold úcty.

Na její přímluvu vyslyšené prosby pohnuly sborem francouzských biskupů, aby ctnosti sestry Kateřiny vyšetřili a přednesli je Svaté stolici.

*Ctihodná s. Kateřina Labouré,
poselkyně Neposkvrněné Panny.*

Svatá stolice zavedla poté jednání o blahorečení ctihodné sestry Kateřiny. Papež Pius X. ve svém dekretu, vydaném dne 11. prosince 1907, dovoluje, aby Kateřina Labouré do vyhlášení za blahoslavenou mohla býti uctívána přívlastkem „ctihodná“.

Úcta ke světici Boží rostla však dále. Jak byla za živa světu neznáma, tak se šířila její svatost po smrti, až se jí dostalo cti oltáře. Byla prohlášena dne 28. května 1933 papežem Piem XI. za blahoslavenou.

Ani druhá světová válka nemohla zničit úctu k naší světici, spíše ji ještě rozšířila. Byla 27. července 1947 sv. Otcem Piem XII. za velké účasti věřících prohlášena za svatou.

Litanie k sv. Kateřině Labouré.

Pro soukromou pobožnost.

Pane, smiluj se nad námi! Kriste, smiluj se nad námi! Pane, smiluj se nad námi! Kriste, uslyš nás! Kriste, vyslyš nás! Otče s nebes, Bože, smiluj se nad námi! Synu Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!

Duchu svatý, Bože, smiluj se nad námi!
Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nad
námi!

Svatá Maria,
Svatá Boží Rodičko,
Svatá Maria Neposkvrněná, patronko
milosrdných sester,

Sv. Kateřino Labouré,

Sv. Kateřino, vyvolená Nejsvětější
Neposkvrněnou Pannou Marií,

Sv. Kateřino, pravá duchovní dcero
sv. Vincence z Pauly a sv. Ludovíky,

Sv. Kateřino, vzore poslušnosti a sebe-
záporu,

Sv. Kateřino, která ses svou nevin-
ností zalíbila Ježíši a Nejsvětější
Panně,

Sv. Kateřino, která jsi vřele milovala
Nejsvětější Srdce Ježíšovo a Panny
Marie,

Sv. Kateřino, následovnice Nejsvětěj-
šího Srdce v tichosti a v pokoře,

Sv. Kateřino, které se Nejsvětější
Matka zjevila v slávě Neposkvrně-
ného Početí,

Sv. Kateřino, které Nejsvětější Matka
svěřila zhotovení zázračné medaile,

oroduj za nás!

Sv. Kateřino, apoštolko zázračné
 medaile,
 Sv. Kateřino, skrze kterou se rozlily
 potoky milosti na vyprahlou zemi,
 Sv. Kateřino, první shromažďovatel-
 ko velkých zástupů Dítek Panny
 Marie,
 Sv. Kateřino, patronko spolku Dítek
 Panny Marie,
 Sv. Kateřino, květe v zahradě Milo-
 srdných sester,
 Sv. Kateřino, která mělas zalíbení
 v pokorné práci až do smrti,
 Sv. Kateřino, čistá holubice podivu-
 hodné prostoty,
 Sv. Kateřino, pečlivá ochránitelko
 starců,
 Sv. Kateřino, milosrdná ochránitelko
 chudobných a nešťastných, přichá-
 zejících k bráně kláštera,
 Sv. Kateřino, těšitelko nemocných,
 Sv. Kateřino, obdařená Duchem sva-
 tým darem proroctví,
 Sv. Kateřino, radosti a ozdobo Mi-
 losrdných sester,
 Sv. Kateřino, zázraky od Boha oslavená,
 Sv. Kateřino, jasný paprsku nebes,

oroduj za nás!

Abychom Nejsvětější Pannu Marii jako
nejmilejší Matku milovali, vypros nám
u Neposkvrněné!

Abychom její zázračnou medaili vysoko
cenili, ji nosili a rozšiřovali, vypros
nám u Neposkvrněné!

Abychom své povinnosti pokorně a svě-
domitě plnili, vypros nám u Nepo-
skvrněné!

Abychom všechny křivdy a utrpení spa-
sitelně snášeli, vypros nám u Nepo-
skvrněné!

Abychom Boha a Nejsvětější Matku
s tebou na věky chválili, vypros nám
u Neposkvrněné!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa,
odpusť nám, Pane!

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa,
vyslyš nás, Pane!

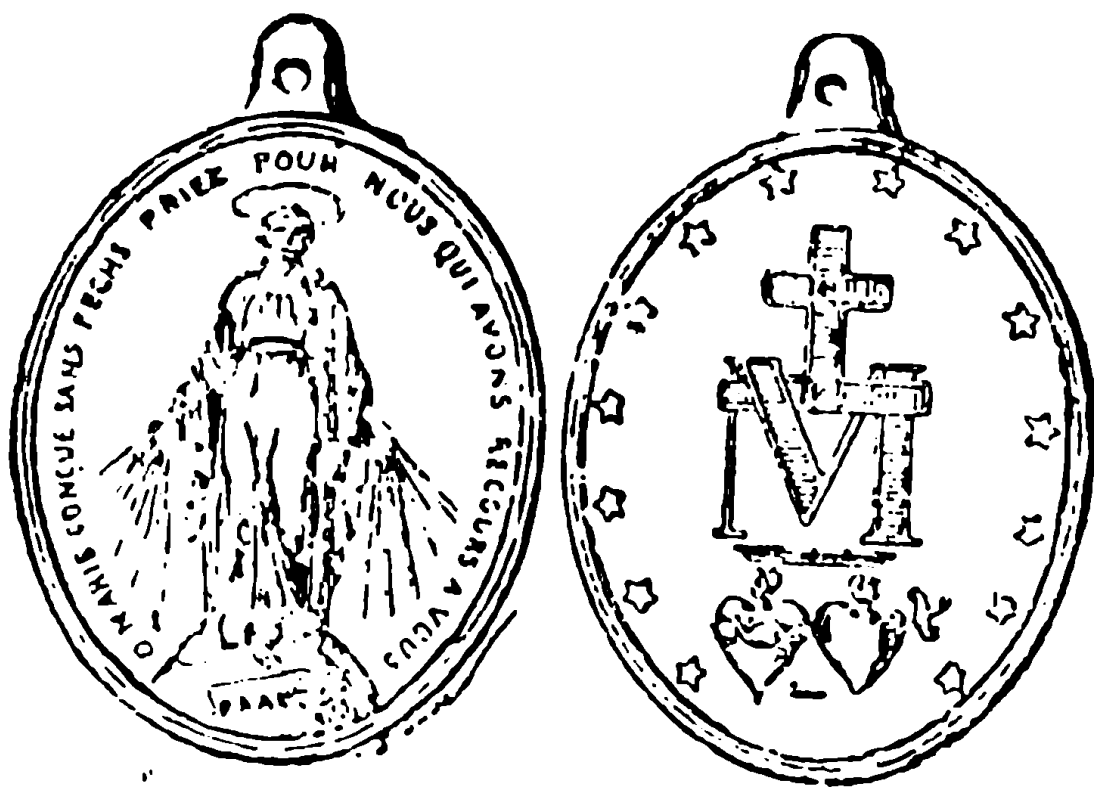
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa,
smiluj se nad námi!

Ů. Oroduj za nás, sv. Kateřino Labouré!

R7. Abychom hodni byli zaslíbení Kristo-
vých.

Modleme se:

Ó Nejsvětější Panno, bez poskvrny počatá, Matko Boží, která jsi zjevila zázračným způsobem svaté Kateřině Labouré vůli svou a milosrdné úmysly, vztahující se na zhotovení a nošení zázračné medaile, prosíme tě, abychom podle příkladu svaté Kateřiny Labouré tebe a tvého nejmilejšího Syna nade všechno milovali, pro spasení své i pro spasení jiných pracovali a pomocí zázračné medaile si odměnu v nebi zasloužili. Amen.

ODPUSTKY:

Každý věřící, jenž nosí zázračnou medaili zplnomocněným k tomu knězem posv cenou, může získati následující odpustky:

A. P l n o m o c n é odpustky (po hodném přijetí sv. svátostí): 1. V den, kdy medaili obdrží. — 2. Ve svátek zázračné medaile (27. listopadu), modlí-li se v kostele lazaristů nebo v kapli Milosrdných sester sv. Vincence na úmysl sv. Otce. — 3. V den Neposkvrněného Početí P. Marie (8. prosince). — 4. V neděli velikonoční. — 5. Na smrtelné posteli, vysloví-li zkroušeně nejsvětější jméno Ježíš.

B. Odpustky 100 dní: 1. Denně j e d n o u, vykoná-li modlitbu: „Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme!“ (15. 3. 1884.) — 2. Denně p o k a ž d é za tutéž modlitbu, má-li zároveň na krku správně obdrženou medaili. (6. 6. 1904.) — 3. Denně j e d n o u za pouhé nošení medaile.

Poučení k získání odpustků.

1. Zaopatříme si zázračnou medaili a přijmeme ji z rukou zplnomocněného k tomu kněze.

2. Nosíme ji stále — pokud možno — na krku.

3. Líbáme ji nábožně ráno a večer, modlíce se: „Bez hříchu počatá, Maria, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme!“

4. Ctěme se zvláštní zbožností Neposkvrněné Početí blahoslavené P. Marie.

5. Doporučujme i jiným nošení této medaile.